

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2117/2024
24.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Крунисав Божиновић адвокат из ..., против тужене ББ ПР Сокобања, власнице мењачнице „Круна“, чији је пуномоћник Љиљана Нишавић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 263/24 од 07.02.2024. године, у седници одржаној 24.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 263/24 од 07.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу, Судска јединица у Сокобањи П1 197/23 од 06.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог од 28.01.2022. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 191.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 263/24 од 07.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и погрешне примене материјалног права.

На ревизију тужиоца тужена је благовремено одговорила.

Врховни суд је испитао побијану одлуку у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), па је оценио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Ревизијом се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која није разлог за изјављивање ревизије сходно одредби члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП. Пошто се правило о оцени доказа у поступку пред другостепеним судом примењује само када се другостепена пресуда доноси после расправе одржане пред тим судом, што овде није случај, пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези чланова 7. и 8. ЗПП која се неосновано ревизијом истиче.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог као послодавца распоређен на пословима благајника у мењачници „Круна“, где се дана 04.01.2022. године, догодило разбојништво. Након тога, тужилац неколико дана није долазио на посао по договору са послодавцем. Дана 13.01.2022. године, у просторијама туженог уручена му је на потпис писана изјава о отказу уговора о раду, према којој тужилац обавештава послодавца да даје отказ уговора о раду од 01.02.2010. године, те да је последњи радни дан 28.01.2020. године. Уз ову изјаву уручено му је и решење о престанку радног односа запосленом због отказа уговора о раду, које је потписано и оверено печатом од стране послодавца, према којем тужиоцу радни однос престаје у смислу члана 178. Закона о раду, а због отказа уговора о раду који је запослен дао послодавцу 28.01.2022. године. Пошто се тужилац није сагласио са тим да му уговор о раду престане по основу његовог отказа, послодавцу није вратио потписану изјаву и потписано решење о престанку радног односа. Међутим, након што је тужени тужиоцу 17.02.2022. године, упутио упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду, на које се тужилац изјаснио 21.02.2022. године, тужени је донео решење о отказу уговора о раду 04.03.2022. године, које је тужилац примио 07.03.2022. године, када је и одјављен са обавезног социјалног осигурања. Ово решење тужени није побијао, а дана 26.12.2022. године, засновао је ради однос код новог послодавца.

Нижестепени судови су закључили да радни однос тужиоцу није престао на основу решења од 28.01.2022. године. Ово решење није произвело правно дејство будући да тужилац није отказао послодавцу уговор о раду јер писану изјаву о томе није потписао, већ му је уговор о раду престао отказом од стране послодавца решењем о отказу уговора о раду од 04.03.2022. године. Због тога је тужбени захтев тужиоца за поништај решења од 28.01.2022. године применом одредбе члана 178. Закона о раду, одбијен као неоснован.

По оцени Врховног суда наведени закључак нижестепених судова заснива се на правилној примени материјалног права.

Према одредби члана 178 став 1 и 2 Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005 са каснијим изменама и допунама), слободу иницирања престанка радног односа има запослени и она подразумева благовремену најаву отказа уговора о раду у писаној изјави најмање 15 дана пре дана који је запослени навео као дан престанка

радног односа (отказни рок). Из овога следи да до престанка радног односа на основу отказа од стране запосленог не долази у часу давања отказа, већ протеклом отказног рока што се констатује актом послодавца у форми решења, али у сваком случају, престанак радног односа на основу отказа запосленог подразумева постојање писане изјаве запосленог да жели да му радни однос код послодавца престане. С обзиром да тужилац такву изјаву није потписао, те да му решење од 13.01.2022. године и није уручено од стране послодавца као акт који би имао дејство независно од писане изјаве запосленог, већ под условом да тужилац потпише изјаву о отказу уговора о раду – правилан је закључак нижестепених судова о томе да ово решење није произвело правно дејство какво решење о отказу уговора о раду мора имати. Због тога је правилно закључено да је тужбени захтев тужиоца неоснован.

Неосновано тужилац у ревизији истиче да управо чињеница да није дао изјаву у писаној форми о престанку уговора о раду отказом, потврђује основаност захтева за поништај решења од 28.01.2022. године, с обзиром да управо на тој чињеници он заснива свој захтев. Међутим, да би се констатовала незаконитост појединачног акта послодавца, тај акт мора имати дејство. Супротно свим наводима ревизије, тужиоцу радни однос на основу овог решења није престао, већ на основу решења од 04.03.2022. године које је произвело правно дејство, отказом уговора о раду од стране послодавца,.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић